Ч. 130. Чернівцї, недїля, дня 3. падолиста 1895. Ровник XI.

БУКОВИНА

ПЕРЕДПЛАТА
на „Буковину“ разом з ілюстр. додатком „Недїля“ виносить:
на цїлий рік 10 зр. — кр.
на чверть року 2 „ 50 „
місячно . . . — „ 85 „
для заграницї 15 рублїв або 24 франків.
Поодинокі числа по 6 кр. в бюрі ґазет Л. Горовіца в Чернївцях, ул. головна ч. 17.

ВИХОДИТЬ:
у вівторок, четвер, суботу і недїлю.
Редакция і Адмінїстрация „Буковини“ находить ся в Чернївцях (ул. Петровича ч. 2), куда всї дописи адресувати належить. — Бюро редакциї отворене щодня від 8. рано до 8. вечером

Чи буде що з того?

В „Правдї“ 1894 р. була уже подана звістка, котру й ми повторили, що в зібраню, яке відбуло ся року 1893, посол чернигівского повіту Шраг вніс доклад про дозвіл уживати по школах Чернигівщини народну (українську) мову; зібране не встигло тоді розглядіти сього докладу і доручило єго ґубернскій управі для того, щоб она внесла єго в зібране виложивши свої думки про справу, якої дотикаєть ся доклад. Д. Шраг пропонував просити уряд: 1) о дозвіл уживати народну мову по школах, (допустити єї яко мову викладову), 2) о дозвіл видавати книги і учебники тою-ж мовою, 3) о допуск таких книг у шкільні книгарнї. В додаток до сего ґуб. управа внесла ще і свій доклад, в котрім цілком поділяючи погляди д. Шрага на велику вагу допуску до нар. школи української мови, висловила, що до єго докладу она має додати тільки деякі загальні погляди; цілком підтримуючи 1-ий пункт єго пропозициї она з поводу 2-го пункта зупиняєть ся на такій постанові: З справозданя біблейского товариства за 1889 р. можна бачити, що сьв. письмо розповсюджуєть ся між ріжними народами і в усіх частинах російскої Імперії на 70 мовах, між иньшими мовами Вогульскою, Вотяньскою, Зиряньскою, Литовскою, Осетиньскою, Єврейско-нїмецкою, Єврейско-Польскою і др.., — нема тільки сьв. письма, писаного українською мовою, не вважаючи на те, що територия, яку оселили Українцї у Росиї, Румунії і Австро-Угорщині, має 13.500 кв. миль, і Українців в одній Росиї є 17 міліонів. Для порівнаня управа доводить, що териториї Франциї і Ґерманії мають лише біля 10.000 кв. миль, Австриї 11.000. Здавало ся-б, каже управа, що доступ до такої всесьвітно великої книги, як евангелів, треба спомагати всякими способами... До 3-го пункту докладу д. Шрага управа додає, що треба просити о допуск книг українскою мовою писаних, не тільки до шкільних, але і сільских, громадских і всяких иньших біблїотек, особливо-ж сьв. Письма.

Доклади д. Шрага і ґуб. управи були доручені комісиї нар. осьвіти, яка в свому докладі, звертаючи увагу на те, що петиция чернигівского земства, подана до уряду ще 1881 р. о допуск в школи української мови, досї не має відповіди, а тимчасом практика нар. школи сьвідчить про велику вагу тої петициї і конечну потребу участи народ. елементу в школї, — висловила, що она поділяє погляди ґуб. управи і з свого боку вважає потрібним просити уряд о дозвіл уживати народну мову по школах, видавати книги, українскою мовою писані і допускати такі книги до шкільних і народних біблїотек чернигівскої ґубернії.

Ніякої постанови в наведеній справі зібране не зробило: доклад д. Шрага, з котрим згодили ся і управа і комісия (в ній було 10 членів), відсунуто до будучого зібраня, офіцияльно — з тої буцім причини, що зібране не мало часу єго обсудити, в дійстности — обсуджуваня сего докладу не бажав председатель зібраня Ф. Лизогуб і відсував єго всякими способами, аж поки зібране не скінчило ся, бо посли пороз'їздили ся. Лизогуб знаходив, що справа про українську мову по школах „не відповідає часу“ (!!!) і що краще єї тепер не підносити. Новий ще доказ того, які перешкоди зустрічає у нас, по сучасних обставиках, кождий хто бажає прилюдно піднести питане про українську мову, про єї право на істноване хоч би в школї, та ще і не виключне а побіч державної російскої мови! Придивлюючи ся до того насильства, з яким в тій або в другій формі, тими або иньшими способами перешкоджують всьому тому, що нагадує Україну і слабі змаганя Україн-

З ЖИТЯ.

—о—

(Оріхи до грижения на здорові зуби.,

Остаточно, зовсїм обєктивно річ взявши, на підставі преріжних справоздань з остатних галицких виборів, можна сказати по правдї, що лихому для нас результатови виборів винні: правительство, Поляки і ми. Правительство і Поляки за свої провини слухають уже другий місяць ріжні „наставленія“ від невдоволених Русинів, против них протестує ся і висилає ся депутациї, скликує ся віча і говорить ся в парламентї. А наші провини, ще більше очивидні, як тамтих, хто думає направляти, як і коли?... А з чого був би більший хосен?...

— —

Поняте „денунцияция“ у нас розуміють зовсїм фальшиво. Коли про радикала сказати або написати, що він радикал, він за те ображує ся і називає се денунцияцием. Так само й москвофіли мають звичай обурювати ся, коли їм сказати, що они москвофіли. Очивидна річ, що кого означене єго пересьвідчень принятою терминольоґією болить, у того сї пересьвідченя зовсїм не певні — инакше не потребував би з ними крити ся. Або він фарисей.

— —

Коли запотребоване і підпиране партийних часописий має бути доказом сили даних партий, то у нас можна сьміло сказати, що жадна партия не є сильна; радше есть дуже а дуже слаба.

— —

На провінцию розкидають часописи свої гасла. По якімсь часї ті гасла вертають назад до часописий у формі статий і дописий — і се у нас називає ся опінія публична, голос народу і т. п. Дійстна публика наша продукує дуже мало самостійних думок, а ще меньше діл.

— —

Коли-б у нашім полїтичнім житю появив ся могучий деспот, котрий усїх взяв би за чуб і за всїх думав, цїла Русь була би єму дуже рада — кажуть знатоки рускої натури.

— —

У клясичного руского посла до галицкого сойму проґрама така: „Дай вам Боже щастя і здоровля, а що вам бракує, то собі купіть“. Єго полїтика до полудня пасивна, при обідї активна, по обідї пасивна, при вечері активна, по вечері пасивна. Можна сказати: абстиненция від роботи — се єго головна черта і через то Русинам заімпонував. У недїлю він народовець, в понедїлок москвофіл, у вівторок радикал, у середу клерикал, у четвер революціонер, у пятницю анархіст, у суботу — гуску їсть... В соймі мовчить, поза соймом мовчить, в селї мовчить, в радї повітовій мовчить — і тому зве ся тихий патріот.

— —

Дайте менї! Я все зроблю — сказав Русин і положив ся спати.

Дайте нам катедру історії! — сказав батько, а коли катедру історії дали, син єго замісць на виклади пішов на пиво.

Як то гарно, що маємо власний руский інститут дївочий — сказав Русин і дав доньку до Sacre Coeur.

Комісар при виборах показав ся скотиною — написав Спиридіон Акакієвич Трущобин до „Галичанина“ і запросив комісаря до себе на віста.

Я не згоджу ся нїколи на фонетику! — сказав достойник рускої церкви і свого капеляна спитав ся: „Що то таке фонетика?“

Русини найбільше терплять через те, що не точні! — сказав руский патріот і картку упоминаючу о „передплату“ за 1894. рік кинув до коша.

Обнимітe, брати мої, найменчого брата! — кликнув панотець А. Б. і приняв свого парафіянина в сїнех.

Я независимий народовець-опозиционїст! — сказав Лис Микита вилїзши по плечах правительства на педестал руского мужа стану.

Ти новоерист! — крикнув опозиционїст і відсудив новоериста від совісти і чести. — Ти опозиционїст! — крикнув новоерист і відсудив опозиционїста від совісти і чести. „Ви люди без вихованя!“ — сказав чужинець і пішов.

У Львові бачили одного руского редактора з цїлими черевиками на ногах. Очивидна річ, що гроші на черевики дістав з диспозицийн

ців виявити себе, свою національну самостійність, не можеш' порозуміти, до „кого“ залічити тих людий, що мають відвагу запевняти буцім-то российскі Українці мусять вважати себе щасливими, що з'єднані з „великим русским народом“, а Українці австрийскі заслугують всякого жалю, що не мають такого щастя. Не диво, коли такі погляди висловлюють паскудні репрезентанти такої российскої преси, як „Московскія Вѣдомости“, „Новое Время“ і иньші, або галицкі москвофіли; не диво, коли се говорять российскі чиновники, але зовсім не розумієм, коли доводить ся чути майже те саме від людий, яких взагалі вважають за чесних, від людий осьвічених, навіть учених, які в відносинах до всяких иньших справ виявляють себе людьми толерантними, европейски осьвіченими а в відносинах до України зістають ся або сліпими, темними, або — лицемірами.

Так отже справа народної мови, порушеної так прихильно послом Шрагом, мов у воду канула. Доси ніякої нової звістки о сій справі не маємо. Чи буде що з того?

Натомість *Летучіе листки* і Gazeta narodowa принесли иньшу цікаву вістку, а іменно, що в Київі від січня 1896 року має виходити тижнева часопись, котра буде специяльно занимати ся галицкими Русинами. Дописуватель Gaz. nar. пише: „Вже річ постановлена, що від січня слідуючого року почне в Київі виходити часопись в російскій мові, посьвячена виключно справам австрийских Славян, а особливо галицких Русинів. Часопись та не буде виходити щоденно, як спершу хотіли, лише що тижня, бо славяньске благотворительне общество, котре займає ся редакцию єго і платить за все, не хотіло рішити ся на таке велике фінансове різіко, яке злучене з видавництвом щоденної часописи.

Проґрама сеї часописи уложена вже і переслана до Петербурга, щоби правительство потвердило, а рішенє прийде вже певно сими днями. Що правительство потвердить проґраму сего тижневника, то річ певна, — проте-ж очікують єї з великою цікавостию — з огляду на одну запропоновану інновацию, котра для украінофільских кружків мала би евентуально яко praecedens величезне, засадниче значінє.

Іменно запропоновано, щоби до сего тижневника, виданого в чисто російскій мові, докладано раз на місяць популярний додаток для селян в руско-українській мові. Отже цікаво, чи российске правительство позволить на видавництво сего додатку в рускій мові, хоч се мало би бути способом до зискуваня прихильности галицких селян руских для сьв. Росиї. На кождий випадок приготовте ся на нову підземну роботу российску в Галичині, яка остатними часами бодай на око була притихла“.

Для зрозуміня ситуациї варто пригадати, що видавництва, призначені для ширеня панросийскої ідеї, а іменно *Славянское Обозрѣніе, Прикарпатская Русь* у Петербурзі і Parlamentär у Відни перестали виходити, бо очивидно результат їх роботи був занадто малий. Предивні способи на нас обдумують российскі братушки...

Перегляд політичний.

—o—

Австрийска рада державна закінчила вже дискусию над проґрамою правительства і показало ся, що найбільша часть парляменту стоїть супротив міністерства на вижидаючім становищи або ліпше сказати-б, не знає, як дивитись на сю проґраму. На щастє для нашого парляменту нема у нас постанови, що парлямент мусить рішити ся рішучо за або против проґрами, а має лише сказати свою гадку. Се теперішному парляментови, що знаходить ся в найбільшім розладі, дуже на руку і він певно на се тепер жалувати ся не стане. Будь що будь, президент міністрів Бадені дав до пізнаня, що правительство знає, чого хоче, але чи се може о собі сказати парлямент? Правда, є до кінця сесиї ше досить часу доказати енерґію і спосібність до хосенної праці і доказати, що преці парлямент здібний до чогось. Се сказав також ґр. Бадені в своїй другій промові, та не можна не добачати в ній легкої, але проте гіркої іронії. — Буджетова комісия вже розпочала свої засіданя і залагодила вже титул „адміністрация фінансів“. Деякі посли скаржили ся на високі податки і нелюдяне стягане їх, а міністер Білиньский відповів, що сі закиди відпадуть, коли буде принята реформа податкова. — Попри парляментскі наради звертає на себе головну увагу вибір д-ра Кароля Люеґера бурмістром міста Відня. Ходить о се, чи цісар єго потвердить чи ні, про се ріжно говорять, а одна телеґрама принесла вже навіть вість, що міністри рішили не предкладати єго вибір до затвердженя. З другої-ж сторони клерикальна ґрупа клюбу Гогенварта вставляє ся за ним і може їй ще удасть ся виклопотати затверджене. Противні вісти викликали між населенем Відня загальне огірчене. — Минувшої неділї відбули ся з'їзди німецких мужів довіря з Чехії і Морави. На обох з'їздах одобрено виступлене ліберальної лївиці з коаліциї і взивано єї до вижидаючого становища супротив нового кабінету. — З Люблянп доносять, що новий намістник Стирії Баґегем одержав рішуче припоручене, склонити словіньских послів до вступленя до стирийского сойму.

На Угорщині заносило ся сими днями на зміну в міністерстві рільництва. Іменно вийшли між міністром ґр. Фестетічем а єго секретарем Мікльошем непорозуміня, і тому обидва мали подати ся в димісию. Але спір той полагоджено в добрий спосіб і міністер лишає ся на своїм становищи та буде перед угорским парляментом сам заступати свій буджет. Се полагоджене спору завдячують карности в ліберальній партиї, котрій підлягають навіть міністри.

Про нове румуньске міністерство ми вже свого часу писали і висказали надію, що президент міністрів Стурдза полишить свою дотеперішну заграничну політику і займе своє давне прихильне становище супротив тридержавного союза; ся надія сповнила ся. Дня 26-го жовтня виголосив міністер Стурдза на численних зборах політичних свою проґрамову річ. Головні точки проґрами суть: докладне виконуванє устав у всіх галузях адміністрациї, повна свобода виборів, здвигнене селяньства, знесене поголовщини і податків для духовеньства, рівновага

ду, бо „редактор і цілі черевики“ — то Русинам не може в голові помістити ся.

— —

Я бідний, феника не маю при души, діти не мають що їсти, жінка слаба; звідки-ж менї зараз взяти тих 30 зр., що їх маю жидови дати? — оправдує ся наш селянин перед судом. Судя відкладає селянинови заплату на пів року і селянин виходить разом з жидом до сіний. В сінех щось собі міркує, вертає до судї і з власної кишені кладе на стіл 30 зр.... Се наш „щирий“ селянин.

— —

Що-ж ми бідні! Звідки нам взяти гроший на ті ріжні драчі народні? — говорив до знакомого Іван Русин, купуючи фляшку коняку і десять фляшок вина на свої іменини.

Я народовець! — сказав великий достойник руский і призначив москвофіла на катехита до рускої ґімназиї.

Es ist ein Scandal, dass wir untereinander uns nicht der ruthenischen Sprache bedienen! — говорив буковиньский Русин до другого буковиньского Русина.

— Я не хочу бути митрополитом — сказав православний архимандрит, читаючи з великим вдоволенєм в Галичанині і Буковиньскихъ Вѣдомостяхъ допись, вимірену против другого кандидата на митрополита.

Барвіньский запродав ся Полякам! — крикнув панотець Лизунович з великим обуренєм і пішов до Барвіньского просити о протекцию у ґрафа Целенцельского, щоби дав парафію Лизуновичеви.

— —

Здавало би ся, що як би не Поляки і не „неприхильне“ правительство, то ми Русини зажили-б на славу. В Америцї не панують над Русинами анї Поляки анї „неприхильне“ австрийске правительство, а тимчасом ось що читаємо в ч. 25. „Свободи“:

Єли ми Русини так в старім краю, як і ту не можемо зробити собі почестного місця між другими, щоб нас сусіди поважали і любили, а вкінци з нами раховали ся, то всему тому лиху, всему тому зневажаню, яке мусимо зносити і терпіти, є с ь м о п р и ч и н о ю м и с а м і. Єлиб у нас була хоть одробина народної чести, хоть троха доброї та сильної волї попрацювати над собою, ужити розуму свого і гроша для власного добра, то ми-б нинї були народом, котрий би заслугував на повагу. Ото возьмім під розвагу наше положенє в Америцї з національного боку. Чи знає хто, що в Америцї живуть Русини? Американцї знають, правда, що ми ту єсьмо — але під назвою Поляків, Мадярів, Словаків. Хто сему причина? Ми самі — бо наші люди встидають ся своєї народної назви, цурають ся своєї рідної мови і хапають ся ту калічити або польскою або словацкою бесїдою.

Чому наші братя Словяне не мають нас ту в пїякій чести і поважаню, але насьмівають ся з нас і наприміp найнезначнїйший нарід між славяньскими народами, Словаки, з погордою виражають ся тут о нас: що rusnak do poludnia rozumu nema! Кров в жилах застигає, рука відмовляє послуху і дрожить, коли мусимо писати висше подані слова зневаги, погорди і насьміху для нас Русинів і то не тілько від чужих, але і від своїх. Ото якийсь руский перекиньчик, підписавши ся страха ради „Rusniak“, помістив в „Slovianskich Novinach“ ч. 518. кілька рядків, де під заголовком „Rusniacky rozum“ висьміває все, що руске і правдивому Русинови дороге. Не нашою задачею відповідати таким чернителям і людям найгіршого сорта. Ми таким неукам і злобного серця відповідати не маємо охоти, тільки маємо на думці розвязати тоє питанє: чому то Словаки кажуть, що Русин до полудня не має розуму, а свій перекиньчик твердить, що й пополудни Русин не має розуму і пише статю під заголовком: „rusniacky rozum“? Чи мають наші сусіди яку рацию, або причину з нас так чорно насьміватись? Я кажу, що мають причину. А хто ту причину дав їм до тої насьмішки? Русини самі.

І дальше оповідає „Свобода“ драстичні приклади, як американьскі Русини самі занедбують свою справу. Вже то правда, що чужі провини ми бачимо під лїсом, а своїх не бачимо під носом.

в буджеті без накладаня нових податків при помочи ощадности, лад і карність у війску, реформа шкіл і уставодавства церковного. В справах заграничної полїтики упевняв о щирім бажаню, щоби удержати і дальше найлїпші відносини до Австро-Угорщини, і щоби устали всякі спори між уграми а Румунією. Доброю ворожбою в сїй справі є добровільний а далекосяглий акт ласки із сторони цісаря Франц Йосифа, що помилував Румунів, засуджених за головну зраду. Дальше заявив Стурдза, що Румунїя не буде мішати ся в внутрішні справи сусїдних держав, головно-ж Австро-Угорщини, бо хоче як найширші відносини з тою державою. Значить, заграничча полїтика Румунії супротив Австро-Угорщини полишить ся й на дальше так само прихильною як доси.

Про політичну ситуацию в Сербії доносять з Білгороду, що король Александер приймав на довшій авдиенциї провідників радикалів Пашича, Вешницу і Міку Георґієвича. Пісдя довесень, то та авдиенция не стояла в звязи зі зміною правительства, бо король говорив о справах, що не відносять ся до теперішної ситуациї. Теперішне правительство переведе ще ухвали скупштинного буджету, управильнене фінансів і сербської позички. В справі зміни конституциї, котра прийде на денний порядок аж на другий рік, зверне ся король до всїх сторонництв, щоби засягнути їх гадки. Королева Наталїя не верне до Білгороду аж коло грудня.

У Франциї упало сего тижня міністерство Рібота. Се склало ся так: Социялїст Руанет поширав в парляменті свою інтерпеляцию в справі полудневої зелїзниці. Ся справа є додатком до поганого скандалу панамского. Руанет виднїс, що при емісиї акций полудневої зелїзниці дїяли ся перекупства і насильства, в котрих взяли участь члени сенату і депутовані, а з того вийшло таке, що з самого початку отворена зелїзниці виказували ся дефіцити і держава мусїла щорічно давати великі запомоги. Вийшов з того процес, і одного з перекупленых засуджено. Тепер же Руанет питав в інтерпеляциї, що стало ся з перекупуючими? Чому їх не потягнено до одвічальност? Тому повинна сю справу розглянути палата і поставити виновників перед суд. Коли палата більшостию голосів приняла частину сего внесеня, щоби доходжено виновників, подало ся міністерство в димісию. Місию зложеня нового кабінету перебрав Буржоа, що в часї панамскої справи був міністром судівництва і уступив був разом з своїми товаришами з подібної нагоди, як тепер Рібо.

Болгария стоїть також тепер перед міністерскою крізою. Болгарске собране було на минувшу недїлю скликане, але задля наступивших повинний відрочено его до четверга. Тим мали партиї знов кілька день більше часу приготовити ся до борби, яку заповіджено вже давно наперед зі всїх таборів. Правительственний „Миръ“ виразно висказав свою обаву, що підчас сеї сесиї зможуть на порядок дневний прийти питаня, „котрі не лише послів і правительство, але також князя і цїлий край поставлять в прикре положене“. Опозиция рішила ся всякими способами перешкаджати більшости в еї роботі, хоч би й обструкциею. Головно йде о привернене § 38 тірновскої устави, після котрого наслїдник трону має бути православного віроісповіданя; окрім того мало-б собране полагодити виборчу реформу, закон прасовий і проєкт реформи судівництва, бо именно панує в Болгарії турецке право. Опозиция хоче за всякий спосіб привернути тірновску уставу, а навіть правительственна більшість не противить ся тому рішучо. Сему напорови не міг кабінет Стоілова оперти ся, але князь знов не хотів на тоє згодитись і з сего вийшло непорозуміне. Наслїдком того була димісия кабінету Стоілова. Ситуация дуже поважна, бо не знати, чи зможе князь упорати ся з так сильною опозициею, до котрої прилучила ся партия Радославова. Доси справа утвореня нового кабінету ще не залагоджена.

В Росиї наступила зміна в міністерстві. Дотеперішний міністер внутрішних справ Дурново іменований презесом комітету міністрів, а его товариш Горемкин іменований управителем міністерства внутрішних справ. Дурново є типом російского чиновника Миколаївских часів, що навик на все глядїти з полїцийного становиска. Він був шість лїт міністром внутрішних справ і сей час можна справедливо назвати добою гоненя всего, що змагало до свободи і поступу. Єго звільнене з уряду міністра внутрішних справ уважають, що може тепер покінчать ся з дотеперішною хиткою полїтикою внутрішною в Росиї. — Російска суспільність взагалі тепер користає з всякої нагоди, щоби заявити свою прихильність до минувших свобідніиших часів Александра II. Се показало ся також при поминках славного історика Грановского, котрий перший дав гасло на московскім університеті: поступ, воля і гуманність. Студенти зібрали ся на его могилї і прирікали берегти голошені ним ідеали у всяких обставинах. Навіть умірковані російскі часописи посьвятили сим поминкам прихильні статї.

В справі вірменьскій радила особна комісия Порти над вибором членів надзираючої комісиї і еї помічників. Урядові турецкі ґазети твердять, що вісти о вірменьских розрухах суть пересадно подані, а вина послїдних розрухів спадає на Вірменів. В малій Азиї прибирають ті розрухи більші розміри, так що Туреччина скликала 50.000 резервістів і 20.000 т. зв. редифів, щоби евентуальне повстане придавити. Загально незадоволені з поступованя Анґлії в вірменьскій справі, котрій російска праса закидує дволичність.

На сходї Азиї чим раз більше заносить ся на сьвіжу війну. В Хінах лютить ся ворохобня Магомедан в провінциї Кансу і прибирає що раз більші розміри. Положене хіньского війска дуже незавидне. Корпус зложений з 60.000 людий, мусить оппрати ся ворохобникам, котрим має бути аж 800.000 і то добре уоружених. В наслїдок того хіньске правительство в великім клопоті. Льондоньска ґазета Times твердить, що між Росиею а Хінами заключений договір, після котрого мала би Росия одержати право вʼїзду для своїх кораблїв до пристани Артура і право будови зелїзниці на шляхах з Нерчиньска до Владивостока і з Цицикара до пристани Артура, як і право руху на тих шляхах під власною управою; вкінци мала собі Росия застерегти також деякі користи торговельні. За те Хіни одержали би право викупу тих зелїзниць по 20 роках. Ся вість занепокоїла так Анґлію як також Япан. І хоч „Новое Время“ перечить тій вісти, то таки Анґлїя вислали свої кораблї, щоби берегли права Анґлії на далекім Сходї. Російска праса закидує, що Анґлїя шукає на всякий спосіб знайти причину до війни з Хінами, а знов анґлїйска праса пише, що Анґлїя не допустить за жадну цїну, щоби й так вже сильна Росия стала ще сильнїйшою анексиею величезного хіньского царства.

Дрібні вісти.

Чернівцї, дня 2. падолиста 1895. р.

Іменованя. Окінчені правники Моріц Ляйцнер і Людвик Вінтер іменовані концептовими практикантами при правительстві, а Темістокль Бокаяче при фінансовій дирекциї в Чернівцях.

Зміна в бюрі прасовім в прокураториї державній. П. Поболяк, старший комісар полїциї львівскої, перенесений до Віденя, а на его місце п. Вол. Янкевич, комісар львівскої полїциї прийшов до бюра прасового в прокураториї державній.

Презенту на опорожнену гр. кат. парохію в Ракові уділено о. Савинови Теодоровичеви, гр. кат. парохови в Нижнім Синевідску.

Іменованя в армії. Послїдне число Armee Verordnungsblatt-у оповіщує іменоване: 13 ґенералів дивизиї, 9 ґенералів бриґади, 31 полковників, 86 підполковників, 118 майорів, 346 капітанів I-ої кляси, 338 капітанів II-ої кляси, 603 поручників і 652 підпоручників. Також наступили численні іменованя в маринарцї.

Вечерок „Міщаньскої Читальнї“ в Чернівцях відбуде ся завтра в сали товариства ґімнастичного.

Вибір бурмістра у Віднї. Урядово оголошено: Віденьска рада громадска вибрала д-ра Люеґера 93 голосами бурмістром 44 картки були не записані. Др. Люеґер заявив, що принимає ту гідність, коли цїсар его потвердить яко бурмістра, а опісля в своїй проґрамовій мові підніс, що в будучинї буде керма іти по воли народу, а не одної партиї. Горожан і ремісників буде ся хоронити перед неретельною конкуренциею, а молодїж буде виховувати ся в християньскім національнім дусї; супротив Славян все буде справедливо поступати. Промову Люеґера принято гучними оплесками, а на дворі приняла численна публика нового бурмістра одушевленими окликами. Був намір з сеї нагоди устроїти ілюмінацию, але Люеґер відпрошував ся від сеї чести.

При доповняючім виборі послів до ради державної вибрано в Перемишли Ташковского 494 голосами (др. Франко одержав 122 голоси), а в Бучачи Городиского 395 голосами (Знамировский одержав 22 голоси).

Заприсяжене новобранців відбуло ся вчера, дня 1-го с. м., задля непогоди на подвірю касарнї.

Митрополичу друкарню в Чернівцях казало правительство замкнути, бо концесия була виставлена лише на імя померлого митрополита Моряря Андрієвича, а по его смерти було істноване друкарнї супротивляло ся закону промисловому.

Сніг упав сими днями в горах, а також у Львові через кілька годин дня 30-го м. м.

Цїлий баталїон війска в заставі. Цікава пригода лучила ся одному баталїонови альпейских стрільців. Се війско часто зміняє свою кватиру, щоби тим способом пізнати добре всї граничні околицї. Недавно тому розгляг ся баталїон на француский границї коло Шатільону аж до Монтбляику. Аж нараз прийшов наказ телеґрафічний, щоби сейчас вертав до Венеции. Командант просив о прислане гроший на подорож, але одержав відповідь, щоби виїхав чим скорше, а гроші дістане по дорозї. Але вже баталїон доїхав до послїдної стациї, гроший нема, а зелїзничий заряд, котрому належало ся 2000 лірів, не хотів команданта пустити, бо бояв ся о свої гроші. Баталїон мусїв лишити цїлу свою баґажу і 20 мулів, і аж тодї міг поспішити на місце свого призначеня.

Продав свою жінку. Робітник Михайло Кугарич в Борчицях, селї хорватскім, був в грошевих клопотах і длятого постановив продати власну жінку Варвару еї бувшому любовникови. Сей згодив ся єї купити за 160 зр., а жінка тій зміні зовсїм не спротивила ся. Она недавно перенесла ся до свого нового „чоловіка“, але полїция довідала ся о всїм і арештувала всїх трех „інтересованих“.

Телеґрами „Буковини“.

Царгород, 2. падолиста. Офіциально доносять: В Ерзерум вдерло ся кілька молодих Вірменів до будинку правительственного і стрілили в команданта жандармериї. Командант не ранений, але один підофіцир убитий. На се відповіла варта також вистрілами і убила кількох Вірменів. Настала страшна бійка між Турками і Вірменами, при чім 50 осіб або убито або ранено. Порядок привернено, розпочато слїдство.

Царгород, 2. падолиста. Прислані міністрови для заграничних справ телеґрами доносять о нападі Вірменів на Турків коло Байрут. По обох сторонах є мертві і ранені. Висланого до слідства команданта жандармериї з Мараш і 4 жандармів убито і спалено. Привернено порядок. Доносять також о розрухах в иньших місцевостях Малої Азиї.

Цїни збіжа і других продуктів.

Дня 31. жовтня 1895.

	Львів.		Чернівці	
Пшениця	від 7.—	до 7.35	від 6.80	до 6.90
Жито	„ 6.—	„ 6.45	„ 5.90	„ 6.—
Ячмінь	„ 5.25	„ 5.75	„ 5.50	„ 6.—
Овес	„ 5.—	„ 5.30	„ 4.70	„ 4.80
Ріпак	„ 8.50	„ 8.80	„ 8.25	„ 8.50
Горох	„ 6.—	„ 9.—	„ 5.25	„ 6.—
Вика	„ 5.80	„ 6.20	„ .—	„ .—
Льнянка	„ .—	„ .—	„ .—	„ .—
Біб	„ .—	„ .—	„ .—	„ —
Бобик	„ 5.—	„ 5.25	„ 4.75	„ 5.—
Гречка	„ .—	„ .—	„ .—	„ .—
Конюшина черв.	„ 45.—	„ 48.—	„ .—	„ .—
Конюшина біла	„ 45.—	„ 55.—	„ 43.—	„ 50.—
Конюш. шведск.	„ 35.—	„ 40.—	„ .—	„ .—
Кмин	„ .—	„ .—	„ .—	„ .—
Аниж	„ .—	„ .—	„ .—	„ .—
Кукуруза	„ 6.—	„ 6.25	„ 5.60	„ 5.70

Хміль 55.— до 70.— злр. за кільо у Львові, оковита за 10.000 літрів 14.25—14.75.

В Дрібній бібліотеці, видаваній у Львові Костем Паньковским, вийшли доси сї книжочки (разом чисел 13):

Байки Евґена Гребінки (10 кр.)

Малярі, оповіданє Всеволода Гаршина (10 кр.)

Пролїсок, поезиї Павла Граба (20 кр.)

З чужого поля. Переклади Павла Граба (20 кр.)

Що то є господарність — Герінґа (переклад В. Герасимовича) 20 кр.

Поезиї Осипа Маковея (20 кр.)

Оферма, оповіданє его-ж (10 кр.)

Твори Івана Сурика, переклад з росийского (10 кр.)

Україньскі писаня Митра Оленьковича (10 кр.)

Писаня Василя Кулика (10 кр.)

Чернеча республика на Афонї — Василя Щурата (10 кр.)

Нарід в неволї (то що було друковане і в *Недїлї*) — 10 кр.

Микола Палкин Льва Толстого, оповіданє 10 кр.)

Останні романи Г. Сїнкевича. Два відчити М. Грушівського, читані в львівськім „Клюбі Русинок“. Виданє Василя Лукича. Накладом ред. „Зорі“. 16⁰. 50 стор.

Твори Степана Руданьского. Том I. Піснї. Приказки. Прислівя. Байки. Бібліоґрафічний показчик. Заголовки „Сьпівомовок“. Виданє М. Комара. Коштом видавця. — У Львові 1895. 16⁰ 192 стор. Ціна 40 кр. (в портретом автора).

Кобзар Тараса Шевченка. Выбôръ поезій для народу. Частина друга. — (Книжка тов. „Просьвіта“ у Львові чч. 184—185) мал. 8⁰ 136 стор. Ціна 20 кр.

Повістки і ескізи з українського житя — А. Кримського, появили ся у Львові з друку. 8⁰ Стор. I—IV+1—322.

Василь Чайченко. Байки. — Накладом редакциї „Зорі‘ у Львові, мал. 8⁰ 68 отор. — Ціна 30 кр.

Видає і за редакцию відповідає Осип Маковей.

З кадрурні Г. Чоппа.